

LEPA VIDA

Vida

Domen, lovec na manekenke

Neža, Vidina urednica družbenih omrežij

Kavarna.

DOMEN: *(Vstopi v kavarno in se usede za mizo.)*

VIDA *(pristopi k mizi)*: Dober dan, kaj vam lahko prinesem?

DOMEN: Kavoz mlekom, prosim.

VIDA: *(Pokima in gre, hodi naravno, a elegantno.)*

DOMEN: *(Jo zamišljeno opazuje, ko odhaja.)*

Čez minuto.

VIDA: *(Prinese kavo in račun.)* Tole bo evro in štirideset centov, prosim.

DOMEN: *(V denarnici poišče drobiž in ga da Vidi.)*

VIDA: Hvala. Uživajte v kavi! *(Se odpravi.)*

DOMEN: Te smem povprašati po imenu?

VIDA: *(Se obrne nazaj k njemu.)* Vida sem.

DOMEN: No, Vida, si kdaj razmišljala, da bi postala model?

VIDA: *(Žalostno povesi pogled.)* To sem si od nekdaj želela, a je zame nemogoče.

DOMEN: Zakaj? Prej sem te opazoval. Zagotovo bi bila uspešna.

VIDA: Sem samska mama, ki živi pri starših in dela v kavarni. Se vam zdi, da imam kakšno možnost?

DOMEN: Res je, tu ne moreš uspeti. Toda če odideš z mano, ti lahko zagotovim uspeh.

VIDA: Odidem? Kam? Pa saj ne bi smela zapustiti Martina!

DOMEN: Kdo je Martin?

VIDA (*vzdihne*): Moj sin. Saj ne da sem ga hotela imeti, ampak kar je, je.

DOMEN: Ga imaš zelo rada?

VIDA: ... ne preveč, v resnici. Večino časa ga pustim pri mami. Nisem hotela otroka.

DOMEN: Torej ti zares ne bi bilo zelo žal, če bi ga pustila pri starših in odšla, kajne?

VIDA: Ne ... Ampak kdo pa ste vi?

DOMEN: Ime mi je Domen. Delam z modeli in sem lovec na manekenke. Trenutno sem na dopustu tu doma, a jutri odhajam nazaj v New York. Če želiš iti z mano, je to izvedljivo. Toda ti se moraš odločiti.

VIDA (*malo razmišlja*): Prav. Šla bom z vami.

Naslednji dan, na letalu.

VIDA: (*Sedi ob oknu, gleda ven in joka.*)

DOMEN: Vida, kaj je narobe?

VIDA: (*Še vedno joče.*) To je napaka. Kako sem lahko pustila enoletnega fantka staršem in odšla v Ameriko z neznancem?

DOMEN: Pomiri se. Boš videla, v New Yorku bo odlično. Pozabila boš na svoje bedno prejšnje življenje.

VIDA in DOMEN v New Yorku, v studiu.

DOMEN: Pridi, predstavil ti bom svojo prijateljico Rachel. Povedala ti bo vse, kar je treba vedeti o manekenstvu. Boš videla, posel ni težek in kmalu boš zvezda.

New York, Vidino stanovanje, čez en mesec.

VIDA: (*Hodi po stanovanju.*)

VIDA: (*vzdihne*) Pozabila svoje prejšnje življenje? Ni imel prav. Nikakor ga ne morem pozabiti. Res je, to življenje je kot film, kot pravljica, ki sem si je vedno želela, a kaj, ko pogrešam družino ... Nisem vedela, da jih imam v resnici rada, dokler jih nisem zapustila. Ko bi vsaj vedela, kaj je z njimi, posebej z Martinom. Zdaj vem, da sem ga vedno imela rada. Pogrešam tudi prijateljice. Že en mesec sem tu, pa nimam nikogar, s komer bi si bila blizu. Morda je imel Domen prav, res sem dobila veliko priložnosti in sem kar uspešna. Ampak vseeno bi raje šla domov ...

VIDA: (*Vzame v roke telefon.*) Moram malo poklepetati z Nežo. Vesela sem, da Domen pozna še nekoga domačega v tem mestu! In pa, da se je želela zaposliti pri meni in urejati moja družbena omrežja.

VIDA: (*Pokliče.*)

NEŽA: Hello, Vida!

VIDA: Živjo! Malo sem želela vprašati, kakšno je stanje na mojem instagramu.

NEŽA (*veselo*): Odlično! Veliko sledilcev že imaš. Prava senzacija si. Ljudje te obožujejo!

VIDA: No, to je pa vedno lepo slišati. (*Se zasmеji.*)

NEŽA (*smeje*): Seveda! (*Se zresni.*) Sem pa opazila nekaj ... Neka ženska stalno piše na tvoj profil. V komentarje, v zasebne pogovore. Želi vedeti, kje si in kaj delaš. Išče te že dva tedna in zdi se zelo razburjena.

VIDA: Uf, to je pa čudno. Morda veš, kako ji je ime?

NEŽA: Ja, zapomnila sem si, ker je slovensko. Ime profila je marjanca75, zato sklepam, da je Marjana. Pa še ves čas govori o nekem Martinu.

VIDA (*vidno razburjena*): Marjana in Martin praviš? Ne, ne bi vedela, kdo je. Kar ignoriraj jo. Glej, zdaj moram prekiniti. Se lahko slišiva kdaj kasneje?

NEŽA: Jasno. Pokliči me najkasneje pojutrišnjem, okej?

VIDA: V redu. Adijo! (*Prekine.*)

VIDA: Ojoj. Profil marjanca75. Kdo drug bi to lahko bil kot moja mama? Ime ji je Marjana pa še rojena je 1975. In Martin? Ne more biti naključje. Seveda me išče, kako me ne bi? Odšla sem skoraj brez besed. Oh, kako mora biti zaskrbljena! In kako jo pogrešam! In Martina tudi. In očeta ... Kaj naj naredim? (*Zajoka.*)

Zazvoni telefon.

VIDA: (*Si obriše solze, pohiti k telefonu in se oglasi.*) Ja? O, živjo, Domen.

DOMEN: Živjo! Kako si kaj?

VIDA: V redu sem, pa ti?

DOMEN: Super, kot vedno.

VIDA: Lepo.

DOMEN: Nisi nič osamljena v svojem velikem stanovanju?

VIDA: Ne, nisem osamljena. No, morda si bom kupila kakšno mačko ... (*Se zasmеji, toda začne spet jokati.*)

DOMEN: Vida? Ali prav slišim? Zakaj jokaš?

VIDA: Kaj? Zakaj jokam? Oh, em, moj agent mi je ravno povedal, da me niso sprejeli za tisto modno revijo.

DOMEN: Ah, če je samo to, jih bom pa poklical in jim rekel, naj te vzamejo. Imam nekaj vez. (*Se zasmеji.*) Ti kar še naprej uživaj!

VIDA: Hvala. Moram iti, adijo! (*Prekine.*)

VIDA (*žalostno*): Oh, če bi vedel, kako obžalujem, da sem sploh tu ...